Opdracht: De Grens van Stilte

Stilte kan helend zijn, maar ook benauwend. Ze kan beschermen of verstikken. Dit thema vraagt om een onderzoek naar het moment waarop zwijgen betekenis krijgt.

Het thema mag breed worden benaderd, mits het herkenbaar aanwezig is in het gedicht.

Kaders voor het gedicht:

- Vrije versvorm.
- Titel verplicht.
- Maak stilte concreet via beeld of situatie.
- Vermijd abstract taalgebruik zonder verankering in een scène.

Wanneer stilte een stem zou hebben

Ik wist zeker dat, wanneer stilte een stem zou hebben,
dat deze zou klinken als een vogel die zingt.
Maar nu ik hier zit, kom ik erachter: dat doet het niet.

Ik weet ook niet precies wat het doel is van stilte, of
wat haar beweegt.
Het enige wat ik weet,
is dat, wanneer ik luister naar de stilte,
ik steeds beter kan begrijpen dat ze meer is dan zwijgen
alleen.

Vergis je niet,
het is niet zo dat ik de stilte altijd kan horen
of verstaan wat ze zegt.
Het is meer de manier waarop stilte me in staat stelt
om te zwijgen en een stapje naar achteren te doen.

Hetgeen ik nu doe, waardoor ik mezelf terugvind,
zittend aan deze oever,
kijkend naar het drijvende veld van lelies,
terloops een stel eendjes op hun gemak voorbij zie
zwemmen, haast gelukkig lijken te zijn.

Ik zou graag willen zeggen dat, wanneer stilte een stem
zou hebben,
dat deze zou klinken als de wind die door de bladeren
waait.
Maar ook dat doet het niet.

Ik kom er steeds meer achter dat de stem van stilte het best te horen is
in de taal van aanwezigheid,
zoals jíj, die hier naast me zit,
en precies op het moment dat ik het nodig heb, je hand even op de mijne legt.

Het is de manier waarop je juist geen woorden geeft aan mijn leed,
geen orde probeert te scheppen in de chaos die binnen in mij leeft.

Wanneer jij bij mij bent, hoef ik geen mening te vormen,
geen boodschap te geven.
Je geeft me de ruimte om mijn twijfels met je te delen, omdat ik niet goed begrijp wat het gevolg zou kunnen zijn.

Het was jíj die me vertelde
dat gedachten soms nog geen meningen hoeven te zijn,
en dat woorden geen boodschappen hoeven te worden.

Op sommige momenten mag alles nog openliggen,
openstaan voor interpretaties,
nog niets te betekenen,
slechts een gevoel,
een uitwisseling van een idee.

Ik weet ook heus wel dat je niet het antwoord bent op
al mijn vragen
of een uitgang uit een plek waar ik liever niet ben,
maar daar gaat het niet om.

Wat ik fijn vind aan jou, is dat, wanneer ik bij je ben,
ik even niets hoef,
en het me lukt om mijn schild te laten zakken
en door de grens van stilte breek.

Waardoor ik weet
dat het niet nodig is om te willen beheersen,
en ik er beter aan doe om te zijn zoals dat meerkoetje
verderop,
dat dapper duikt naar de bodem
om iets los te wroeten,
en pas te weten wat hij zocht nadat hij het vond.

Net zoals ik, die na al die tijd begreep
dat, wanneer stilte een stem zou hebben,
dat deze zou klinken zoals jij.